

naar man havde ønsket den Ændring gennemført, der her er Tale om. Jeg har al mulig Respekt for Forsørgerpligten, men det forekommer mig uhyre vanskeligt at sondre mellem dem, som har Forsørgerpligt, og dem, som ikke har det, hvis de paa-gældende udfører selv samme Arbejde. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem i, at Ordet: Lige Løn for lige Arbejde er et Slagord, det forekommer mig tværtimod at indeholde en Realitet, som man ikke kommer udenom. En anden Side af Sagen er, at man paa anden Maade kan give Forsørgerne en Lettelse. Det gør vi ikke saa ganske sjældent, det gør vi f. Eks. ved vor Skattelovgivning, hvor vi i høj Grad har Øje for Forsørgerpligten og gennem Børnefradraget i stor Udstrækning letter Skattebyrden for dem, der har Forsørgerpligter.

Det, der er Uenighed om, er Udmaalingen og Tildelingen af Tillæget — det fremgaar tilstrækkelig tydeligt af Folketingsudvalgets Betænkning. Man har fra Ministeriets Side i Overensstemmelse med Tjenestemændene valgt at blive staaende ved den Skala, man gik ind for i 1919. Jeg synes ogsaa, det er rigtigt, som det blev udtalt af den ærede Ordfører for Socialdemokraterne, at var denne Skala den rette i 1919, kan den aabenbart ikke være forkert nu; der er vistnok ikke saa forfærdelig megen Forskel paa Forholdene i 1919 og Forholdene nu. Naar jeg hilser Forslaget angaaende dette Tillæg med Tilfredshed, er det ogsaa, fordi det tilvejebringer den principielle Ændring, at det paa samme Maade som Dyrtdstillæget gøres elastisk, saa at det er i Stand til i nogen Grad at følge Tidens økonomiske Svingninger og derigennem regulere Forholdene for Tjenestemændene under Hensyn til Udviklingen, altsaa under Hensyn til, om Priserne gaar op eller ned. Det vil efter min Mening afgjort vække den største Tilfredshed i Tjenestemændenes Kreds, fordi det er rigtigt og retfærdigt, at Tjenestemændene er underkastet de samme Vilkaar som Befolkningen i Almindelighed; jeg tror ikke, at nogen Tjenestemand, som tænker over Sagen, vil paastaa andet. Dertil kommer, hvad jeg ogsaa anser for en Fordel, at vi slipper for de evindelige Forhandlinger mellem Administrationen og Organisationerne. Ingen kan være blind for de Vanskeligheder, som disse Forhandlinger medfører. Jeg tror, jeg har Lov til at sige, at naar Forholdene har forment sig saa godt, som de har, kommer det af, at der til at pleje disse Forhandlinger har været Mænd, som ikke alene har haft Sans for, hvad der tjente Medlemmerne af deres

Organisationer bedst, men som ogsaa har haft de samfundsmæssige økonomiske Hensyn for Øje. Og dette er jo ikke unaturligt. Ethvert fornuftigt Menneske forstaar, at Samfundets Forhold og Udvikling afhænger af det økonomiske Grundlag for Staten, og at heller ikke Tjenestemændene vilde være tjent med, at vi en skønne Dag havde en saa slet Samfundsökonomi, at den ikke kunde bære Samfundsforholdene og Samfundsudviklingen.

Paa mit Partis Vegne anbefaler jeg Lovforslaget, særlig fordi der, som det ogsaa er sket tidligere, foreligger en Overenskomst med samtlige Organisationer, som har ført Forhandlinger med Administrationen. Det anser jeg for en meget værdifuld Ting, for, som det gamle Ord siger, den Hund, man skal drive til Sköven, fanger ingen Hare. Naar man faar en Ordning, som Tjenestemændenes Organisationer har accepteret — Gud bevares, der kan være Medlemmer indenfor Organisationerne, som ikke er tilfredse —, har man Ret til at haabe, at Tjenestemændene vil være med til loyalt at føre denne Ordning ud i Livet og udføre det Arbejde, deres Stilling paalægger dem.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg vil gerne takke de to ærede Ordførere for Det radikale Venstre og Socialdemokratiet for deres Tilslutning til Lovforslaget. Jeg kan ikke i samme Grad takke den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti, det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper). Men jeg fik dog det Indtryk, at det ærede Medlem alligevel vilde være med til at gennemføre Lovforslaget, som Tjenestemændene ønsker. Jeg forstaar godt det ærede Medlems Synspunkter, jeg deler dem ikke, men i Hovedtrækkene er vi dog enige, nemlig om, at Staten i Øjeblikket bør ofre en Sum paa at gavne Tjenestemændene.

Det ærede Medlem udtalte, at naar man ofrer en saadan Sum, maa man kræve Pengene anvendt paa den mest retfærdige Maade. Ja, det maa man. Men jeg kan ikke se, at det er den mest retfærdige Maade, man anvender dem paa, naar man flytter dem fra de laveste Indtægter til de højere. Det er naturligvis et Stridsspørgsmaal, som altid vil bestaa Tjenestemændene og maaske ogsaa Politikere imellem. Men i dette Tilfælde, hvor der foreligger en Overenskomst om Fordelingen, som faktisk er tiltraadt af alle Tjenestemandsgupper, maa en Omflytning af Grupperingen opfattes saaledes, at man i givet Tilfælde tager Penge fra de lavere lønnede og flytter